

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 11. Vtrum solus Episcopus hoc sacramentum conferre possit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

mo de Consecratione, distinctione 4. qui est Higiniij Pape.

Suscceptoris in Confirmatione similis ferè obligatio & cognatio, qualis in Baptismo.

Notandum Secundò; Quòd talis ferè hñc nascitur obligatio, & cognatio spiritualis, qualis in Baptismo: quamuis obligatio instruendi, vsu penè videatur abolita, eò quòd illi qui confirmantur, ordinariè sint fatis instructi, vel ab alijs fatis instruuntur. Si tamen hoc non esset, teneretur Susceptor. Cognatio autem spiritualis reuocanda est ad terminos præscriptos à Concilio Tridentino, sess. 24. cap. 2. Vbi etiam insinuat solum vnum vel vnam debere suscipere in Confirmatione.

Suscceptor debet esse Confirmatus.

Notandum Tertio, Hunc Susceptorem debere esse confirmatum; alioquin peccat, & non contrahit cognationem: vt rectè docet Angelus, verbo Confirmatio. num. 11. Tabiena ibidem §. 7. Victoria quaest. 51. Et colligitur ex Canone in Baptismate distinct. 4. de Consecratione. Vbi sicut dicitur, non baptizatum non posse tenere in Confirmatione, ita dicitur non confirmatum non posse tenere in Confirmatione.

ARTICVLVS XI.

Vtrum solus Episcopus, hoc Sacramentum conferre possit?

36 Error Armacani & VVicleff.

Richardus Armacanus lib. 11. cap. 4. vult etiam Presbyterum, & Diaconum esse ordinarios huius Sacramenti ministros. Idem docuit Ioannes Wicleff. Contra quos agit Thomas Waldensis tomo 2. cap. 114. & sequentibus.

Solus Episcopus est ordinarius minister Confirmationis

Sed fide tenendum est, solum Episcopum esse ministrum ordinarium huius Sacramenti.

Concilia.

Probatur Primò, Ex Concilio Florentino: Ordinarium minister, inquit, Sacramenti Confirmationis, est Episcopus; & cum ceteras vñctiones simplex sacerdos valeat exhibere, hanc non nisi Episcopus debet conferre. Concilium Tridentinũ sess. 7. can. 3. Si quis dixerit Confirmationis ordinarium ministrum non esse solum Episcopum, sed quemvis simplicem sacerdotẽ, anathema sit. Vide plura de Consecratione distinctione 5.

Exempla Scripturae.

Probatur Secundò, Exemplis Scripturae. Nam Actorum 8. cum Philippus Diaconus baptizasset plurimos in Samaria, non tamen eis manus imposuit; sed ad hoc Hierosolymis missi sunt Apolloli, Petrus, & Ioannes. Actorum 19. Præsente Paulo baptizantur duodecim viri, sed Paulus imponit illis manus. Hinc infert Concilium Florentinum, & Eusebius Papa, istud Sacramentum nõ conferri posse nisi ab Episcopis, qui in locum Apostolorum successerunt.

Ratio D. Thomæ.

Ratio D. Thomæ est valdè bona: Cum enim hoc Sacramentum sit Sacramentum perfectionis, oportuit ab eo conferri, qui inter ministros statũ perfectionis obtinet, qui est Episcopus. In quo etiam errauit Armacanus, existimans, ordinẽ Episcopatus non distingui à Presbyteratu.

Obiectio ex D. Hieronymo soluitur.

Dices; Hieronymus contra Luciferianos insinuat impositionis manum Sacrametum ad honorem potiùs sacerdotij, quam ad legis necessitatẽ à solis Episcopis conferri.

Respondeo Primò, Hieronymum non videri fatis intellexisse Episcopũ iure diuino esse maiorem Presbytero, de quo plura suo loco. Secundò, fortè sic loquitur, quia potest committi Presbytero.

Vtrum summus Pontifex collationem Confirmationis possit Presbyteris delegare?

Quidam Doctores Negant: Durandus dist. 7. quaest. 3. & 4. Adrianus de Confirmatione art. 3. Alphonsus à Castro lib. 2. De iusta hæreticorum punitione cap. 21. & 22.

37 Quorum uent.

Respondeo & Dico Primò, Summus Pontifex potest dare Presbyteris potestatem, vt validè hoc Sacramentum conferant. Est communior sententia Doctorum, & penè certa. D. Thomas hoc loco. Alexander Allenfis 4. parte, quaest. 28. num. 1. art. 3. Richardus, Paludanus, Capreolus, Dominicus Soto dist. 7. Ruardus art. 12. Franciscus Turrianus in cap. 17. libri tertij Clementis de Constitutionibus Apostolorum. Denique plurimi Iurisperiti apud Couarruuiam lib. 1. variarum Constitutionum. cap. 10.

Verifimilior est opinio affirmatiua.

Probatur Primò, Testimonio D. Gregorij, quod D. Thomas hñc habet in Primo argumento: vbi id concedit Presbyteris Sardinia ad tollendum scandalum, quod ex prohibitione ortum erat.

Gregorius L. commisit Presbyteris Sardinia.

Respondet Adrianus, Pontificem non concessisse vñctionem Confirmationis, sed baptismi.

Responsiones dicit refelluntur

Sed contra: Quia concedit Gregorius vñctionẽ Chrismati in fronte, quæ est Sacramentum Confirmationis, & solis Episcopis referuatur: vt patet ex dictis. Deinde, concedit eam, quam antea capite 9. ad eundem scribens, prohibuerat; vt patet ex epistola. Tertio, quia res erat vsitata, vt sacerdos signaret in vertice.

Alij respondent Pontificem non concessisse, sed solum permisisse propter scandalum; sicut alia mala interdum permittuntur. Sed contra: Expressè dicit Concedimus.

Confirmatur, Quia alioqui dedisset occasionẽ maximam errandi in re summi momenti.

Concil. Florent. & Trident.

Probatur Secundò, Quia Concilium Florentinum & Tridentinum definiunt Ministrum ordinarium huius Sacramenti esse Episcopum: insinuant ergo esse alium ministrum, qui sit extrordinarius. Imò Concilium Florentinum expressè dicit, Aliquando per Apostolica sedis dispensationem ex rationabili & urgente admodum causa simplicem sacerdotem Chrismate per Episcopum confecto, Confirmationis Sacramentum administrasse: vbi videtur respicere ad hunc locum Gregorij.

Dico Secundò, Si sacerdos confirmet sine Pontificis commissione, nihil efficiet. Sequitur ex supra dictis. Hæc enim auctoritas committendi, tantum est in summo Ecclesiæ Pastore. Vnde Eusebius Papa epist. 3. Si aliter, nempe quam à summis Sacerdotibus præsumptum fuerit, vñtionem habeatur. Et Ratio est, Quia sacerdos id non potest ex vi suæ ordinationis; alioquin esset ordinarius minister: ergo sine commissione nihil potest. Vide Concilium Tridentinum sess. 23. cap. 4.

38 Presbyter sine hac commissione confirmas, nihil efficit.

Dices, Quid addit illa commissio Papæ? Respondeo, non addit propriè potestatem iurisdictionis: hæc enim non est necessaria ad substantiã huius Sacramenti in ministro: sed facit, vt Character Ordinis sacerdotalis, qui antea erat potestas remota respectu Confirmationis, incipiat esse potestas propinqua; & idonea exire in actum, Domino ita constituyente; vt colligitur ex interpretatione

Commissio hæc proximè astat Characterum Presbyterij vt exeat in actum confirmationis.

tatione Ecclesiæ. Simile videmus in collatione Ordinum minorum; hinc tamen aduertendum est, consuetudinem non obtinere vim commissionis, seu dispensationis; vt notant Doctores in Capitulo *Quanto* de Consuetudine. vbi idipsum satis aperte definitur ab Innocentio III. Ratio est, quia hoc ministerium requirit veram potestatem; vnde nõ subijcitur præscriptioni, seu vsucapioni.

39
Diaconi nõ
sunt capa-
ces huius
commissio-
nis.

Dico Tertio, Hoc munus non potest vllõ modo Diaconis, aut inferioribus ministris committi. Est certa, & communis Doctorum, exceptis paucis Iurisperitis, scilicet. Innocentio I V. Panormitano & Ioanne Andrea in Capitulum *Quanto*.

Probat; Quia nunquam hæc potestas concessa fuit. Quod est signum alijs concedi non posse. Ratio est; Quia potestas in corpus Christi mysticum oritur ex potestate in corpus Christi verum, vt passim Theologi & Iurisperiti docent. Atqui solus sacerdos habet potestatem in corpus Christi verum; ergo solus potest perficere corpus Christi mysticum.

40
Soluuntur
obiectiones.

Sed Contrà: Obijcitur ex Durando contra primam propositionem: Minister non minùs requiritur ad essentiam Sacramenti, quàm materia & forma: ergo sicut Ecclesia nihil potest mutare circa materiam & formam, ita nihil potest mutare circa ministrum.

Respondeo, Nihil posse suã auctoritate: sed quia Christus instituit, vt Episcopus esset *ordinarius Minister Confirmationis*, Presbyter autem *non-ordinarius*, id est, qui ex vi ordinis sui sufficientem habeat potestatem ad substantiam Sacramenti, sed qui tantùm habeat aptitudinem cui hæc potestas possit committi, idè Ecclesia hoc potest committere. Quod colligitur ex facto Ecclesiæ, quæ à Spiritu sancto gubernatur. Vnde Pontifex non mutat Christi institutionem, sed eam sequitur. Simile est in Ordinibus minoribus, quorum *ordinarius Minister* est Episcopus, *extraordinarius* commissione summi Pontificis Presbyter. Simile quiddam cernitur in Baptismo.

41

Obijcitur Secundo, Confirmare est actus Ordinis Episcopalis: sed actus Ordinis nõ potest sine

ipso Ordine transferri: ergo non potest concedi simplici Presbytero.

Respondeo, Actum alicuius Ordinis posse interdum committi sine ipso ordine, sic tamen vt hæc commissione nõ efficiatur ordinarius minister, sed extraordinarius, vt videmus in Ordinibus minoribus, quorum collatio committitur Presbytero.

Hæc commissio nõ facit ministrum ordinarium.

Obijcitur Tertio, Ad actus Ordinis Pontifex non habet maiorem potestatem, quàm alij Episcopi; solum enim eos superat potestate Iurisdictionis; ergo si Pontifex potest Presbyteris hunc actum Ordinis delegare, poterunt etiam alij Episcopi. Quod est contra vsum Ecclesiæ.

Respondeo Negando Consequentiam: Nam hæc delegatio pertinet ad iurisdictionem. Vnde etiam si Papa nondum esset consecratus Episcopus, posset tamen hunc actum alijs delegare; & ipsemet eundem obire, modò sit sacerdos, & iusta causa interueniat. Ratio est, Quia hæc potestas conuenit Pontifici, non quatenus est Episcopus particularis, etiam Romanus, sed quatenus est vicarius Christi, Princeps sacerdotum, & Caput vniuersalis Ecclesiæ. Vnde conuenit ei iure diuino, vt rectè docet Sotus, & alij.

Est actus Iurisdictionis.

Esti Papa non sit Episcopus, potest tamen confirmare, & alteri committere.

Petes, An hæc potestas concessa à Pontifice, expiret ipsius morte?

Respondeo, Non expirare, nisi reuocetur. Ratio est: Quia est gratia Principis, quæ morte concedentis non expirat, vt dicunt Iurisperiti: similiter neque causa cessante expirat, nisi concessio sic sit limitata: nam gratia absolute data nõ pendet à causa in sui conseruatione.

42
Non expirat cum morte Papæ.

ARTICVLVS XII.

Vtrum ritus huius Sacramenti sit conueniens?

Vide D. Thomam, Isidorum, Alcuinum, Rabanum, Rupertum, Ordinarium Rotanum, & alios. Et quæ supra diximus q. 71. tam de Ceremonijs in genere, quàm de Ceremonijs Baptismi.

DE SS. SACRAMENTO EUCCHARISTIAE QVÆSTIO LXXIII.

In Sex Articulos diuisa.

ARTICVLVS I.

Vtrum Eucharistia sit Sacramentum?

Respondetur affirmatiuè. Probat D. Thomas ex proportione vitæ spiritualis ad corporalem, fuisse conueniens institui aliquod Sacramen-

tum, quod sit alimentum animæ: id autem est Eucharistia.

Idem Probari potest ex definitione Sacramenti superius q. 60. art. 4. explicata; modò constat, quid nomine Eucharistia significetur.

DVB-